

A máme tu 2. číslo literárního almanachu Kečap.
Jeho řádky už psali studenti dvou ročníků
Gymnázia bratří Čapků. Přejme si aby se nám
v roce 2010 zase dařilo a přivítali jsme v něm
nové, po poznání toužící studenty a studentky!

Váš Václav Andrlé, ředitel Gymnázia bratří Čapků

Kečap

Foto Kamil Varcolier

„Osud bratří Čapků zavazuje. My, přeživše tu jejich kalvarii nesmíme
zapomenout, nesmíme ochabnout. Roboti a mloči dosud zcela nezmizeli.“

Z řeči Jana Masaryka pro Společnost bratří Čapků v Malých Svaňovicích, 7. 6. 1946

Literární almanach Gymnázia bratří Čapků, jen pro vnitřní potřebu, číslo 2/2009 — 2010

vychází v tištěné a elektronické podobě, uspořádal Zdeněk Hrabica, grafická úprava Daniella Sladká, autor titulu ak.mal. Josef Velčovský

Napsali o spisovateli Michalu Vieweghovi

Při čtení Vieweghova textu a pochopitelně i při jeho výkladu především překáží fakt, že ani tak nemáme co do činění s fenoménem uměleckým, nýbrž vstupujeme rovnou do komunikace s jevem sociálním.

Lenka Jungmannová, LN

U nás v Čechách lze svobodně psát prakticky o všem s jednou výjimkou, přeháním jen mírně: nesluší se psát kladně o knihách Michala Viewegha, pravděpodobně proto, že ho čtenáři rádi čtou, a něco takového považují kritici za podezřelé.

Ivan Klíma, Xantypa

Tvorba spisovatele Michala Viewegha už přestala být pro kritiky dávno zajímavá. O kvalitě se v souvislosti s ním už nehovoří, ale takřka výhradně o kvantitě, množství je určující, množství rozhoduje.

Petr Volf, Reflex

Je nejvyšší čas vyhlásit následníka trůnu Milana Kundery – a to může být jedině Michal Viewegh. Daří se mu symbióza mezi podstatou, významem a zábavou. Jeho knihy jsou inteligentní a zároveň se ležce čtou, jsou přehledné, ale ne prostoduché. Na rozdíl od Kundery se s velkou rozkoší pokouší o stále jiné formy vyprávění. Žádná z jeho knih není stejná, i když jeho fanoušci spolehlivě naleznou, to co na něm milují.

Thomas Brussig, Der Spiegel

Michal Viewegh je pisálek a nýmand, který by se neměl snažit prorazit mezi velikány typu Milana Kundery a radši se dál věnovat své červené knihovně.

Milan Knižák, MF DNES

Foto Pavel Itrabica

Ve středu 13. ledna 2010 ve 13,00 hod. přišel mezi studenty Gymnázia bratří Čapků spisovatel Michal Viewegh. Přišel, viděl, přečetl a všichni jsme byli nadšení! V nabitém sálu jsme mu zatleskali. (ZH)

Milování

Dovolíš mi ještě chvíli hladit tvoje vrásky?
Dovolíš mi ještě jednou projít cestou lásky?
Do kuličky prachu zamotal se vlas
Až propleteme svoje těla, spojíme svůj čas
Malíř barvou šedou řekl mi, že strádá
Na obloze září hvězd přeplněná stáda
Pro kapičky slz vzbudím celé moře
Jen ať každý slyší moje hoře
Miluji Tě tak, že mi srdce praská
A ten cit mě zušlechťuje, nic nechtějíc laská
Svět najednou není jenom hmota, ale má duši
A ta všemu okolo nepřeberně sluší
Mám pocit, že rozumím, že chápou
A tak se cítím krásná
Má duše je plná a nečekaně jasná
Obzor je stále nekonečně širý
A přesto, že jeho dálka nezná míry
Už v ní nejsem ztracená, nemám strach
Jsem si svým místem náhle jistá
A tak jako se vznáší prach
Vzlétá mi do kraje srdce
A bije stejně, chvíli lehce, chvíli těžce
Vím ale, že tak má správně bít
Duše, jakoby zmoudřela
A tohle bylo to, pro co mám žít
Je to něco uvnitř Tebe, co probudilo moje smysly
Je to Tvoje síla, co roztepla žilky v mojí mysli
Necháš mě tedy znovu projít Tvoje vrásky?
Můžu Ti ještě jednou šeptat slova lásky?

Alžběta Fišerová, 2. ročník

Andělka

Já mám fenku yorkšířského teriéra jménem Andělka. Původně se měla jmenovat Angel, ale když jsme si ji přivezli, usoudili jsme, že je to na tak malého a roztomilého pejska moc tvrdé jméno. Tak vzniklo jméno Andělka. Andělka byla dlouho moc milý a přítulný pejsek, ale jednoho jarního dne se rozhodla, že chce mít štěňátka. Ze začátku jsme ji to rozmlouvali, ale zbytečně. Začala se dokonce starat o plyšáka, který vydával zvuky jako nějaké stěně. Všude ho nosila, nechtěla jít bez něj ani na procházku. Bylo to hrozné. Ale to nejhorší přišlo, když se plyšák rozbil. Andělka do něj neustále strkala čumákem a zahřívala ho. Nic mu nepomohlo. Ona z toho byla tak smutná, že jsem se na ni vůbec nemohli dívat. Tak jsme rozhodli, když o ta štěňátka tak stojí, tak jí je pořídíme. Našli jsme ji ženicha, se kterým se již od dřívějších znalá a domluvili jsme jim schůzku.

O 63 dnů později se nám narodil malý pejsek. Vlastně úplně nejkrásnější štěňátko, které jsem kdy viděla. Vážil přesných 220 gramů. Byl úžasný, přímo do dlaně. Bylo úžasné pozorovat, jak se o něho stará a jak je konečně šťastná. Jsem moc ráda, že jsem jí to dovolili.

Teď už je za malilinkého štěňátka velký pes, který už nebydlí u nás a má nyní vlastní šťastný domov.

Bedřiška Mechanická, 1. ročník

Foto Zdeněk Hrablica

V pražské Chodovské tvrzi se setkal v říjnu 2009 malíř Adolf Born a jeho choť s ředitelem Gymnázia bratří Čapků Václavem Andřelem a hovořili společně o výtvarné a literární orientaci studentů školy. Malíř se úsměvně optal, zda je podle Jana Ámose Komenského využívaná při výuce a při upevňování kázně také dnes tolik osvědčená rákoska.

Foto „Peckovka“

Nováček

**Na začátku smítko prachu
A v něm celý řád
Pro slzičky kousek strachu
Pro dólíček, mám tě rád
Svět je velký, velký jako nebe
A ty v něm musíš najít sám sebe
Pro prstíčky zahladíme rohy
O novém životě
Daly by se napsat stohy
A to nejkrásnější v jeho počátku
Je svět, kde nenalezneš bránu
A všechny růže tu
Kvetou pro mámu
Táta je ten, kdo ochrání tě před vlky a saní
A bráška tě vždy jen brání
Protože máš očka jako hráčky
Protože ti po okolí sviští jako vážky
Protože jsi poklad zabalený v jemné kůži
Vytoužený, milovaný, vše si zasloužíš
Protože jsi dostal dar, žít v blahobytí
Protože jsi nový člověk
Nováček v koloběhu žití**

Alžběta Fišerová, 2. ročník

Praha

Všichni jí procházíme denně, žijeme v ní, mluvíme o ní, ale málokdo z nás ji doopravdy zná. Já již teď vím, že Prahu nikdy znát nebudu. Nikdy ji nepoznám tak dokonale, abych mohla ostatním dávat rady. Ale proč vlastně v Praze žijeme? Protože tu máme práci, školu? Protože jsme se v ní narodili? Nikdo vlastně pořádně neví, proč v Praze bydlí a jsou i tací, kteří se za to stydí. Stydí se za to, že se mohou pyšnit tím titulem. „Jsem Pražák. Ano, já jsem z Prahy.“ Tuto větu pronáší mnozí lidé s pohledem zabodnutým hluboko do chodníku. Ale proč se za to stydět? Proč se stydět v Brně říci, že jsem z Prahy? Vždyť co je na Praze špatného? Mnozí cizinci by ji označili za jedno z nekrásnějších měst Evropy, ba i celého světa a my se stydíme, že jsme se v ní narodili? Směšné vidíte. Příště, až se vás kdokoli zeptá, odkud jste, řekněte to na rovinu. „Jsem z Prahy. Jsem ze srdce Evropy, na které ten kdo ho navštívil, nikdy nezapomene.“

Barbora Martínková, 2. ročník

Jak to všechno bylo, aneb Ježišmarja

Píše se rok 2008, po celém světě zuří jaderná válka. Svět se opět rozdělil na východní a západní blok. Východ válčí proti západu a naopak. Do této strašné doby se narodí českému taxikáři a východoněmecké kosmetičce malý chlapec. Tento chlapec se jmenuje Ježišmarja, kamarádi a rodina mu říkají Ježiš. Když mu bylo pět, musela se jeho rodina schovat po zaznění sirény do protiatomového krytu a ve velkém spěchu se malý Ježiš ztratil. Jeho matka věděla, že se jí ztratil, ale neměla odvalu vyjít ven a hledat svého syna. Po třech dnech kdy mohli opustit kryty, tak jeho rodiče vylezli a viděli, že celé město je zničené po výbuchu. Nejprve si řekli, že ho půjdou najít, ale jen co to dořekli, zakručelo jim v břiše a rozhodli se nejdřív najít něco k snědku. Malý Ježiš přežil a spolu s několika lidmi se schovali do starého kostela, který stál absolutně neporušený. Když se kolem nich seběhli ostatní lidé a vypyřádali se, co se stalo, jak to že to přežili, malý Ježiš se vznesl do vzduchu a začal hlásat slovo boží. Lidé stáli jako uhranutí a zírali na malého Ježiše. Jeho matka a otec se k němu hrdě hlásili, nýbrž viděli možnost velkého zisku. Poté se snesl Ježiš na zem a tři dny a tři noci chodil po zničeném městě a za ním se stávaly zázraky, zničené domy se samy postavily, ozáření a popálení lidí se sami uzdravili. Šel kolem jednoho muže, který byl spálený do černa a k uchu měl přiškvařený mobilní telefon i s rukou. Malý Ježiš na něj sáhl, muž rázem obživil a získal normální zdravou barvu. Ježiš mu řekl: „Bratře půjdeš se mnou?“. On odpověděl „Ano.“. Popošel o dva bloky dál a tam byla na popel sežehlá prostitutka. Ježiš na ni sáhl, ona obživila a opět jí řekl: „Sestro, půjdeš se mnou?“. Ona odpověděla „Ano, naval kilo a jen na půl hodiny!“. Ježiš neřekl ani slovo, vyndal ze zadní kapsy na kalhotách papírovou stokorunu podal jí prostitutce a na půl hodiny s ní zmizel v nově postaveném domě. Zanedlouho měl spoustu následovníků, kteří s ním demonstrovali proti válce. Jeden reportér napsal „Ježišmarja a jeho přívrženci jsou jako novodobí hipies.“. S onou prostitutkou se oženil, jmenovala se šilhavá Líza. Ani ne za půl roku po svatbě byl na jeho novou a šťastnou rodinu spáchán atentát radikálními muslimy z několika důvodů. Hlavní důvod byl ten, že muslimové od nepaměti válčili proti křesťanům. Druhý důvod byl ten, že Ježiš byl předák hnutí proti válce, ale radikálové z této války měli velké výnosy z ropy, protože hráli na obě strany. Ježiš o tom věděl. Jednoho dne demonstroval a věděl, že tento den se stane mučedníkem, aby spasil všechny národy bez výjimky. Jeho vidění bylo takové, že Rusové vystřelí raketu s dlouhým doletem a sestřelí americkou družici na oběžné dráze. Při výbuchu odletí záchodové prkénko směrem k Zemi. Když proletí atmosférou, neshoří a urazí Ježišovi hlavu. Druhý den se tak stalo. Když se naklonil, aby dopil zbytek piva v lahvi, viděl, jak se cosi malého a bílého řítí k němu. Bylo to ono osudové prkénko. Jeho následovníci drželi smutek po tři dny a tři noci se všemi ceremoniemi, jako například pálení opiového pole a tak dále. Čtvrtý den se jim ukázal duch Ježiše který měl místo hlavy záchodové prkénko a řekl jim ať netruchlí a jeho spásnou myšlenku nesou dál. Bůh ovšem nebyl spokojen s tím, že měl jednoho mučedníka, byl lačný po krvi a tak se rozhodl, že nechá pozabíjet mučednickou smrtí všechny jeho přívržence. Aby to neměl těžké, nechal vybuchnout další družice a další prkénka prolétla atmosférou a aniž by shořela, urazila všem hlavy. Když padl i poslední, Bůh byl spokojen a seslal na zem přírodní katastrofy, protože se nemohl dál dívat na to, jak se tu lidi stále zabíjejí záchodovými prkénky. Když vybuchla poslední sopka, hurikán odfoukl poslední mrakodrap a záplavy vyplavily posledního mravence z kredence, začalo vše znovu. Ale to už je jiný příběh.

Miroslav Pergl, 2. ročník

Ilustrace „Peckovka“

Adéla nemá ráda jenom koně

Adéla Pecková se narodila před šestnácti lety v podolské pražské porodnici. Ve volném čase se nyní kromě studia ve 2. ročníku GBČ věnuje fotografování, výtvarné tvorbě a sportu. Má ráda koně, kolem nichž se pohybuje od svých 2 let. Od 7 let má vlastní klisničku, kterou na jednom z obrázků tímto představuje. Stala se jejím partákem. Tečka.

„Peckovka“, 2. ročník

Foto „Peckovka“

Opravdové přátelství

Nikdy nepoznáte na 1. pohled, zda člověk, který si říká nejlepší přítel opravdu takový je. Je těžké takového člověka najít. V dnešním světě plném závisti, lži a přetvářky je něco takového opravdu umění. Ne tvrdím, že takoví lidé neexistují, ale tvrdím, že těch opravdových je málo.

A co to vlastně to „nejlepší přátelství“ znamená?

Stalo se Vám někdy, že jste měli skvělé období? Vše Vám vycházelo? Nic nechybělo, v rodině vše klapalo...prostě nikde ani chybička? Říkali jste si jak je to možné, to mám ale štěstí. Také jsem takových období měla. A co známé přísloví: Žádné štěstí netrvá věčně, říká Vám to něco? Během pár dnů se Vám to Vaše „štěstí“ zhroutilo? Ano? Přesně vím, jak jste se v tu chvíli cítili. Bylo těžké se s tím smířit...

Zrovna nedávno jsem něco takového prožívala. Nevěděla jsem si rady. Připadala jsem si sama. Noci-probrečené. Dny-dlouhé, smutné, bez života. Věděla jsem, že takhle to nemůže jít věčně...

Nakonec jsem se přemohla a poprosila jsem o radu pár lidí, o kterých jsem si myslela, že to jsou nejlepší přátelé. Nebudete mi věřit, co se

mi stalo. První, komu jsem se svěřila, mi poradil sebevraždu. Druhý si mě vyslechl, ale neporadil nic. A ten třetí? Ten mi ani nezvedl telefon. V té chvíli toho na mě bylo už moc. Začala jsem být nepříjemná ke všem lidem okolo. Byla jsem slepá. Pravých přátel jsem si nevšimla... Vážila jsem si těch, kteří si nevážili mě. A nevážila jsem si těch, kteří za to stáli...

Tehdy mi pomohl jeden člověk. Zvedl mi náladu, dodal mi tu chuť do života. Ten člověk mi ukázal, co to je přátelství... to pravé přátelství. Bez něho bych to nezvládla. Být sám je sice fajn, ale na některé věci musí být dva. Víte co je na tom ale nejtípnější? Ti moji 3 „nejlepší přátelé“ mě znali pět let, ale tenhle člověk sotva dva měsíce. V tu chvíli jsem měla štěstí, že jsem ho potkala. Kde bych bez něj byla? Co by se stalo? Děkuji Ti.

Tímto příběhem jsem Vám chtěla ukázat, že pravé přátelství je, ale možná né tam, kde si myslíte...nebudte slepí a važte si lidí, co za to stojí...

Přeji Vám, ať i Vy si najdete toho svého nejlepšího přítele, který Vás nezradí a bude stát vždy při Vás...

Kristýna Dolejšová, 1. ročník

Foto Kamil Varcoler

Ilustrace „Peckovka“

(na motivy příběhu Orfea)

Má milá,
jsem soužen tím,
že Tebe již nikdy více nespátřím.
Tvá tvář v mé paměti pomalu vadne,
podsvětí je místo velmi zrádné.
Proč jen podléháme lidské nedokonalosti,
jež je strůjcem vši té strasti.
A tak zpívám o mé lásce k Tobě,
snad se spolu opět sejdem ... v hrobě.

Barbora Visnerová, 2.ročník

Záchrana života o Štědrém večeru

Je štědrý večer a městem se prochází smutná desetiletá holčička. Její oči jsou už celé zarudlé od pláče. Utře si slzy, zastaví se na náměstí a na chvíli se zadívá na ozdobený, vánoční strom, co stojí přímo uprostřed. Je krásný, takový ještě nikde neviděla. Není přeplácáný, jako ostatní, kýchovitými ozdobami, ale má na sobě pouze malé, svítící žárovky. Moc se jí líbí. Na jeho špičce je posazená velká, stříbrná hvězda. V tu chvíli si opět vybaví důvod, proč je zrovna teď tady. Sama na Štědrý večer. Znovu se rozpláče. Její matka je závislá na alkoholu a o ní se vůbec nezajímá. Možná, ani netuší, že její dcera není doma. Možná jí ani nenapadlo, že by chtěla slavit vánoce, jako každé jiné dítě. Proto tu teď stojí sama uprostřed náměstí, pozoruje hvězdu na stromě a pláče. Přeje si moc, aby se stal nějaký zázrak. Aby se třeba otočila a tam stála její matka, střízlivá a v ruce by držela dárek pro ni. To je pouze sen a ten si představuje, i když ví, že se tak nikdy nestane.

Začíná jí být příšerná zima. Domů se jí ale nechce. Tam bude stejně sama, jako tady. Tady má alespoň ten vánoční strom. A ten je v tuto chvíli jenom její. Lehne si pod něj a schoulí se do klubíčka. Rozhodne se, že tu stráví noc. Je unavená, pomalu se jí začínají zavírat oči. Podá se té únavě a usne...!

Zhruba za tři hodiny se náměstím prochází postarší pán a venčí svého psa. Je plný vánoční atmosféry. Není divu. Přijela totiž za ním celá jeho rodina i s vnoučaty, aby s ním oslavila Vánoce. Když se prochází náměstím, zastaví se u vánočního stromu. Zadívá se na něj a začne ho v duchu obdivovat. Najednou mu jeho pes škusne s rukou a vytrhne mu z ní vodítko. Běží pod strom. Pán se vydá okamžitě za ním. Najde tam schoulené spící děvčátko, které je celé zmrzlé. Nahmatá puls. Je velmi slabý. Sáhne do kapsy a vyndá z ní mobilní telefon, zrovna ho dostal od svých dětí jako dárek k vánocům. Ještě, že mu vnoučata stihla vysvětlit, jak se s ním zachází. Sanitka tu byla za malou chvíli. Naložili holčičku dovnitř a odvezli ji do nemocnice.

Druhého dne, na Boží hod, se ten pán přišel zeptat do nemocnice, jak to dopadlo s tou holčičkou. Doktor mu řekl, že to přežila, ale je silně podchlazená. Pán se za ní vydal do jejího nemocničního pokoje. Otevře dveře a zadívá se na jednu ze čtyř postelí. Leží tam, je živá. Ale její výraz je velice smutný. Dá se s ní do řeči, řekne jí, proč a jak se ocitla v nemocnici a ona mu náhle řekne, proč se ocitla pod tím stromem. Dokonce mu řekne i vše o své matce. Nikomu to doposud neřekla. Na to jí pán musí sdělit opatrně, velice smutnou zprávu, kterou se dozvěděl od lékaře. Její matka měla v noci otravu alkoholem a zemřela...! Dívce nespadla ani jediná slza, neprojevila žádné emoce, ani smutek.

Po propuštění z nemocnice, byla převezena do dětského domova. Netrvalo dlouho a do vlastní péče si ji osvojil postarší pán, který jí o štědrém večeru zachránil život.

Ilustrace „Peckovka“

Kulička sněhu

Lisí se k zemi hbitě hroufí
Na loukách zavřeli brány poufí
A minutu co minutu přší
Voda síká lidem po uších
A vpíjí se v kabáty
To všechno znamená
Že kraj bude brzy zavátý
Děti nakreslí dopisy
Napiší nebeské adresy
Země ztuhne a zkamení
Svět za okny se uloží ke spaní
Bílá peřina snese se
Někdo se usmívá, jiný to nesnese
Jsou srdce jako led
A jsou mezi námi
Nikdy nežnou krev vpřed
Léto, zima, milování
Vítir opírá se do skály
Na zemi chodí lidé, jež slzy nepálí
Zamrzají vložky na okenním skle
Někomu je zle
A..... sněží
Někdo už nemá sílu
Ale běží
Byla zima a já přišla domů
Tma zapadla do korun stromů
Přinesla jsem perlu z mraků
Bílě zlaťo z andělských praků
Kdyby nebyly mosty, co nás dělí
Kdyby nebylo nesmyslných břehů
Možná by ta srdce rozlázla
Jako moje kulička sněhu

Bezejmenná 1

Kristina Akramiová, 2. ročník

Ilustrace „Peckovka“

Ha, myšlenky. To určitě, pomyslela jsem si tehdy. Když stojíte v tramvaji, nemáte nejmenší tušení, co všechno vás může potkat. Když stojíte na zastávce, tak vás potká taky hodně věcí, ani to nečekáte. Co budete dělat, když k vám přijde bezdomovec a poprosí peníze? Máte mu ho dát? Nebo ignorovat? Připláží se šnek a chce jít dál, ale vy tam máte nohy. Ustoupíte? Šlápnete? Nevíte. Já vám to řeknu. Nic...

Všchno je velké nic. Celá prázdnota v mém životě a v mé mysli. Víím vše na co pomyslíte nevím přec jen nic o vás.

Proč na mě tak kouká? Jak jako kouká? Nijak. Nijak na tebe nekouká. Máš příliš krátkou sukni.

Proč já tohle musím poslouchat ve dne v noci? Proč? Chci jenom klid v mé hlavě.

„Prosím vás, nevíte jestli tato tramvaj odbočí doleva?“ ptal se mě pán sedící vedle mě. Nebyť tak našťavaná, flirtovala bych a byl to velmi atraktivní muž, ale já hostejně odpověděla.

„Hmm, doprava myslím. Jezdím touto tramvají už dva roky. Doleva neodbočila ještě nikdy pokud vím.“ a otočila jsem se zpět a nic jiného neřekla, ale měla jsem chuť něco říct poté, co jsem uslyšela dusivý smích. Podívala jsem se na něj možná trochu víc pochybovačným a otráveným výrazem než jsem plánovala.

Ale ten debil se pořád usmíval, jak pětileté děcko, kterého tahali za tvářičky prarodiče na chaloupce, když byl malý. Nevím, co říct. Radši jsem zticha. Nevěřicným a malinko obdivným tónem odpověděl zas.

„Díky, to jsem fakt nevěděl.“ a zase se ten idiot smál. Šťval mě. Otočila jsem se na něj a vyjela aniž bych měla dosti argumentní důvod jako u právníka, který nic nechápe a snaží se radši sbalit soudce než řešit případ. „Vidím, že jste vstal z té pravé nohy ráno. Máte také pravou hlavu? Protože já mám pocit, že pravý by neseděl zrovna v tramvaji o které neví jestli odbočí doleva nebo doprava když je tu jednosměrná cesta a na druhou stranu se jede cestou křižovatky. Buď to si rád hraje na blba nebo rád balíte předem našťavané ženské jako jsem já. Chcete mě našťvat víc? Blahopřeji. Povedlo se. A teď mne omluvte vystupují na ,té‘ zastávce, kam se odbočuje ,doleva.“

Pán si nejspíš myslí, že jsem buď UFO nebo blázen. Výraz v jeho tváři odpovídal i jednomu i druhému. Ačkoli já moc velký rozdíl v tom nevidím. Odseknuté jsem vstala a s klidným výrazem šla ke dveřím, které se s tím vrzajícím tónem otevřely a pustili člověka na svobodu. Nebo-li v mém případě pryč od debilu.

Možná jsem byla dosti tvrdá, ale dnes není můj den a neříkám, že mě to omlouvá, ale své dny máme všichni, ne?

„Proč to tu tolik smrdí?“ ptala se Clare.

Vešla do mého bytu a rozhlížela se odkud ten ,smrad‘ podle ní jde. „Ty kouříš?!“ dávala se na mne se šokem, jako kdyby viděla poprvé chlapa. Popotáhla jsem a podívala se na ni zmučeným výrazem. Věděla si, co si teď myslí. „Bože, do čeho se to vlepila tentokrát?“ – dál už jsem radši její hlavu nezkuovala. To dělám nonstop. Potřebuju se odreagovat a cigá kupodivu pomáhají. Najednou mi došlo, že mi ho někdo vytrhl z ruky a tím ,někdo‘ byla Clare. „Co děláš sakra?!“ vyčetla jsem jí to.

„Chceš kouřit? To myslíš vážně?!“

„Dokážu se tím perfektně odreagovat!“ to slovo ,perfektně‘ jsem zdůraznila pro ty blbější.

S povzdechem si sedla naproti mně na slaměnou židli, která jakoby vrzla a pověděla opět něco moudrého o zdraví a podobných věcech.

„Mám ti zopakovat, co všechno to má za následky?!“ začala mumlat to její VELKÉ moudro a já ji vůbec neposlouchala. Tuto přednášku jsem slyšela stokrát. Nepotřebuju si ji ztrénovat. Přemýšlela jsem o tom, jaké by to bylo, kdybych nečetla myšlenky. Měla bych větší klid? Bylo by mi líp? To nikdo neví. Ani já ne. Já to chci vědět. Chci se projít po ulici a koukat na všechny a leda tak hádat, co si ti lidé myslí. Chci spadnout do vody a slyšet prázdnotu a cítit, jak se mi do uší vlévá voda a ne něčí myšlenky. Chci dělat blbosti, jako ostatní, ale nejde to, když víte, co chtějí a, co si o vás myslí. Chci se nechat oblnout a litovat toho, jako normální lidé. Nechci vědět, že mi lžou. Nechci to vědět. Nechci to poznávat. Prostě nechci! Ach, ty vzpomínky...

„Lásko?“ obejmul mě a foukal jemně do mých vlasů, které plály ve větru a nechaly se čechat tím něžným dechem jeho. Pritiskla jsem se víc k jeho tělu a pevněji objala.

„Hm?“ ptala jsem se zavřenými očima.

Odtáhl mne od sebe a podíval se mi do očí. „Miluju tě.“ v tu chvíli jako kdyby do mě udeřil blesk. Měla jsem pocit, že se mi zbořil celý celičkový dlouhou stavěný svět. Nejradši bych ho uhodila. Nejradši praštila a začala křičet, jak ho nenávidím, jak mi může lhat a takhle dělat, že jsem absolutní pitomec a nic nechápu. Ale já to chápala, díky své příšerné hlavě. Díky své schopnosti, kterou jsem měla. Nenáviděla jsem ho, ale usmála se a odpověděla – „Já tebe taky.“ a začala brečet. Slzy tekly proudem, jako v kanálu, který nejde zastavit. Určitě byly hořké, protože se cítily stejně jako mé srdce a tím pádem se čím dál víc podobaly té vodě v kanálu a bylo jich moc jako v konečném přítoku v kanálu. Nechápal to. Díval se na mne a říkal si, co se děje. Snad to neví, že mám Alice ještě. Ne já to nevěděla. Vůbec jsem to nevěděla. Pro něj. Dělal jsem, že to nevím. Řekl si, že to je šťestím, že on vlastně dostane každou a jeho každá chce a já ho konečně mám, tak jsem asi přecitlivělá a akorát šťastná.

Nejhorší to bylo, když to vyslovil. Nechci už nic takového zažít. Byla bych radši v jeho hlavě nic nepřčetla. Neuslyšela. Neucítila.

„Chcete zaplatit, nebo tu ještě budete sedět?“ ptal se mne číšník. Zaplatím, děkuji. Usmál se, otočil na podpatku s talířem v ruce a šel k pokladně u pultu.

„Děkuji.“ odpověděl. „Já taky.“ usmála jsem se, vstala a odešla z restaurace. „Proč chtěl tak velké dyško?“ Nesnáším to, když to slyším. Nejradši bych mu za to nedala nic.

Myšlíte si, že jsem zlá? Fajn, ale já opravdu jsem. Jak by vám bylo na mém místě? Stejně a možná i hůř.

V noci nespím. Do práce se probouzím pozdě. Tam nedávám pozor, když šéf mluví. Směju se a lidi nechápu proč po konci vípu jsem najednou opět smutná, jak jim mám vysvětlit, že všechny jejich city znám, čtu a cítím? Nijak. Že bych slyšela víc hlasů? Hm, zajímavě... ano dosti zajímavě...

Mě je blbě...

Co mám dělat?

Nevím.

Co chceš?

Pryč?

Proč?

Je mi špatně.

Je to zlý?

Jo.

Proč?

Já nevím.

Možná se mi hlava.

Já vím.

Já spadnu.

Nepadej.

Padám. Kinklám se.

Jsou to ta cigá?

Možná, ale asi ne.

Cítím se divně, chci si lehnout.

Hm.

Bolí mě břicho.

Co budeš dělat?

Trpět. Já to vydržím.

Tak trp. Nebo jdi pryč.

Jako na záchod?

Jo, jdi.

Nemůžu. Byla velká přestávka. Ježíš, já spadnu.

Nepadej.

Nemůžu psát.

Tak nepiš, jsem tvé druhé já, vím VŠE.

Tak budu trpět.

Tak trp.

Ano trp.

Má první láska. Daniel.

„Kam jdeš?“ smál se s mojí tužkou v ruce, kterou jsem zrovna včera dostala od rodičů. To desetileté škvrně běželo přes celou chodbu a smálo se, jako kdyby to bylo lízátko v ruce a ne propiska. Já jako malá nic nechápující naivka jsem běžela za ním a taky se smála. Za skříní jsem v deseti letech dostala první pusku. Tak sladká. Začervenala jsem se a on utekl.

Moje první brusle. Páni. Na tom modrém plastu byly krásné žluté pásy, které držely mé nohy v té věci na kolečkách a já popojela po parketu dopředu. Poté jsem jezdila na nich často a byla šťastná, že něco takového vůbec existuje.

Máma se smála. Vyprávěla, jak jsem spadla v pěti letech ze židle a prý to bylo velmi vtipný. To já vedle ní patnáctiletá holka jsem se smála taky a la puberťačka, kterou rozesměje absolutně vše. Její černé kudrnaté vlasy spadala po ramenech na to červené tílko, které jsem ji vždy tak záviděla. Smála se krásně a byla nádherná ráno i večer. Miluju ji. Dala bych vše za to svědčit, že mám tu nejlepší mámu, jakou si kdy kdo může přát.

Moje první opravdová nejlepší kamarádka, která mi dnes ráno vyčetla to cigáro v ruce. V šestnácti jsme dováděly šíleně. A ty diskotéky. Pche, kdyby to šlo vrátit.

První porozumění toho, že čtu opravdu myšlenky. V osmnácti. No teda. To jsem si nemohla vybrat lepší dobu, než zjistit, na co ti lidé vedle v kabině na záchodě myslí, když si to tam rozdávaj. Tehdy mi to došlo.

První přiznání lásky, u kterého slzy potekly donekonečna a já pochopila, že musím tajit své schopnosti.

Nenáviděla jsem se za to, že to umím a nikdo to nevěděl. Až doteď...tajná služba?

„Ne!!! Sofie, ne!“ se strachem jsem se otočila a najednou mi to teď došlo, že všechny mé vzpomínky, které se mi vybavily, se mi nevybavily jen tak. Ten tlak v břiše a na nohou nebyl obvyklý. Ani křik nějakého pána nebyl obvyklý. Zabrzdění aut nebylo obvyklé. Ani ten zvuk nebyl obvyklý ani rachot ani ten hlas. Nic nebylo obvyklé. Otevřela jsem oči. A slyšela někde daleko. „Chtěl jsem jí to říct, ale začal jsem flirtovat a nějak se to zvrtilo a asi ztratila schopnost číst myšlenky z toho nárazu auta. Doufám, že ne. Já se do ní zamiloval. Nevím, co budu dělat. Měla by se probrat. Už je to druhý týden.“ vše mi bylo hned jasné.

Nejspíš byste si řekli, že toho strašně lituju, co se stalo, ale ne. Nelituju. Neumím to. Máte pravdu. Už ne, ale jsem nesmírně ráda. Mám v hlavě klid. Jako kdyby voda vše odnesla. Takový klid. Nedokážete si to představit. Pro vás je to normální, ale pro mě je to jako nový život. I když nemám ponětí, kdo je ten pán, co křičel... Že by ta tramvaj?

Úsměv... nikdy nevíte, co vás čeká... ach, už vím. Ten šnek. Smích...

Půlnoc

Kol lesy a luka
A sama jedna chaťa v pláni
Dvě malá okna rozbíjí temno v stráni
Řezavá zima vykouzlila z ledu slzy křišťálu
Vločkami skryla stébla trav
Vítr švihá do závějí a ponáhlu
Vždy ztrácí se v noční háv
Za okny oheň tančí v krbovém koutě
Teplem oplýváje
Hrdě se kroutě
Vprostřed světnice člověk u stolu se krčí
Zloba a bezmoc topí se mu v očích
Dříví polkla síla a ono praská
Do srdce muže vstoupila láska
Ruka bloudí po papíře
Ztrácí směr a slova
Všechna jsou podivná, nedokonalá a strohá
Krajina se třese a halí se do dýmu
Básník píše poemu bez rýmu
Zklamané pero ryje rýhy bolesti
Žena zradila, zasáhla mužně a jistě až do kosti
Čas točí se do kola
Smutkem těžkne vzduch
Básník má zastřený zrak
Otupený sluch
Svět vypadá tak sladce a nevinně
Když topí rty ve víně
Odešel cit, který nezadržel sílu
Muž do řádků zaklel svoji milou
Utopen v révě
Ztracen v kouři tabáku
Ruce složil do klína
S kamennou hlavou ve světle svíce usíná
Vítr sklouzne se na stráni, opře se o skla v okenním ráme
Vpadne do světnice, zháší svíci, otře se o mužovo ráme
Zvedne báseň do výšky, laškovně se točí po ní
Pak sveze se a jako zrádce, pohodí ji v ohni
V krbu hradba dřeva se zboří,
Básníková zpověď bezmocně v ní shoří
Měsíc za okny bělá se,
Kol lesy, luka, sama chaťa v pláni
Jen dvě malá ona rozbíjí světlo v stráni...

Bezejmenná 2

Foto „Peckorka“

Báseň o tchoři

Na nádvoří,
v noře íchoří,
Tchoř s Tchořicí
pílně spoří.

Až naspoří,
noru zboří,
koupí vilu
v Tichomoří.

Spoření, tak to se daří.
Stěhovat se budou v září.

„S ovzduším též si vím rady.
Odsaju si svoje smrady.“

„Pořídím si digestoř!“
Libuje si tmavý íchoř.

Gabriela Machová, 2. ročník

Byli jsme v Českém rozhlasu

I letos navštívili studenti budovu Českého rozhlasu, tentokrát i rekonstruované prostory historické budovy v Praze 2, Vinohradská 12. Kromě studií, redakčních pracoven nejvíce zaujal i obnovený výtah pater noster, jehož éra již skončila, novými opatřeními EU. Ale ten v ČRo zůstane navždycky raritou ve stálém provozu.

Foto Zdeněk Hrabica

Foto Kamil Varcolier

Čarodějky

Ahoj, já jsem Sabrina. Ne jako ta Sabrina, která byla hlavní hrdinkou toho seriálu, který o magii neví nic, bych řekla ☺. I když s magií toho mám hodně společného, ale všechno se dovíte v mém příběhu, který Vám povím...

Mám dvě další sestry, žijeme spolu v malém městečku jménem Witchwars. Rodiče nám zahynuli když jsme jeli z rodinné dovolené, bylo mi čerstvě 6 let. Mé mladší sestře, kterou máma a táta pojmenovali po slavné zpěvačce Lily, byly 4 a mé nejpraštější a nejstarší sestře July bylo 7. Vychovává nás naše podivuhodná tetička, o které se ještě dozvíte ☺. Dnes mi je už 17.

Tento příběh je o nadpřirozené, duchovní, přírodní vědě, kterou nazýváme „Bílá magie“.

Před 7 lety jsem se jednoho dne probudila ze zlého snu. Byla jsem mokrá jak myš a měla jsem vyděšený výraz, myslela jsem, že omdlím. Naštěstí za mnou přiběhla naše starostlivá nejmladší Lily.

Uklidnila mě a přinesla mi šálek malinového čaje, který mám nejradši. Vlastně je to pěkná vzpomínka, když ještě rodiče žili, maminka mi ho vždy vařila, když jsem měla noční múru. Jenom tento čaj mě vždycky po děsivém snu postavil na nohy. Je to mnohem složitější a půjdu rovnou k věci.

Se sestrami jsme čarodějky, něco jako strážní andělé ☺. Zachraňujeme nevinné životy. A to vše nás naučila právě naše tetička Mirret.

MIRRET

Po nehodě, při které zemřeli naši rodiče se o nás začala pečovat naše tetička Mirret, nevlastní teta táty. Vždycky jsme ji trochu považovali za zajímavou a nepochopitelnou osobu ☺. Vařila různé „lektvary“, které nás měly ochránit před chřipkou, před učiteli, kteří si na nás zasadili a nebo před sousedčím psem. Zní to dost praštně, ale teď tyhle věci provozuji i já.

V den mých 15. narozenin se u nás zjevilo podivné stvoření a podalo nám (mně a sestřám) kus upáleného papíru a řeklo nám to, že to máme nahlas přečíst. Nevěděly jsme o co jde a jako správné puberťačky jsme podivný lístek přečetly. Najednou všechna světla zhasla v celém domě, začal foukat silný vítr, přitom neměl odkud. Začaly jsme ječet a schovaly se pod stůl. Podivné stvoření zmizelo a místo něho se objevila tetička Mirret. Koukala na nás svými černými očima a pravila „nastal ten pravý čas“. Vůbec jsem nerozuměla o co jde a sestry očividně také ne. Když jsme konečně vylezly zpod stolu, Mirret nám všechno vysvětlila. Staly se z nás čarodějky. Čarodějky z Witchwars. Od téhož dne už u nás nebyla nikdy nuda. Měly jsme za úkol ochránit dobro před zlem. Tetička Mirret nám byla pořád v patách, jelikož i ona sama je čarodějkou. Učila nás obranu a různá zaříkávadla. Ale ona měla nadpřirozenou sílu, např. uměla vyhodit věci do vzduchu, nebo proměňovat věci anebo zpomalit čas. A nám bylo divné, proč my nemáme takové síly. Samozřejmě jsme nečekaly moc dlouho a každá jsme dostaly jednu z těchto schopností. Asi Vás zajímá od koho... Nad čarodějkami, jako takovými, drží stráž tzv. andělé a ti hlídají každou čarodějkou na každém jejím kroku. Právě ti nám přidali tyto schopnosti. Lily dostala vyhazování věcí do vzduchu, já mám proměňování věcí a July, zpomalení času. Vždycky jsme si tyto schopnosti záviděly, ale Mirret nám vysvětlila, že jsme na tom každá stejně. A proti jakému zlu, že bojujeme? Proti magickým stvořením, které chtějí naopak svět zlý, bez dobra.

Sofie Krusová, 1. ročník

Politika

**Když se řekne politika
Nevím, co mám říct
Dá se dlouze diskutovat
Převracet se rub i líc
On je blb a on je tupoň
Hlupák, všivák, podrazák
Tolik slov a tolik času
A jak je to? Tak či tak?
Lidi, to jste slepi?
Zemi máte v půjčce
Od vašich milých děří
Samostatnost státu
S EU v jednom čele
A náš průmysl upadá
Cukrovary v cizí cele
Za peníze politik
Všechno rázem udělá
A tak na postu premiéra
Stával echť chlap s gulema
Copak nikdo neslyší?
Copak nikdo neví?
Na telefonním drátě
Dva vrabečci sedí
„Kamaráde, slyšel jste to?
V uších mi z toho pění!“
„Co on! Ale jeho protivník?
Nic lepšího není!“
Vtom přiletěl třetí vrabec
Nožičky napíná a říká:
„Tak co, kamarádi,
co ta dnešní politika?“**

Alžběta Fišerová, 2. ročník

Ilustrace „Peclovka“

Poslední noc Kryštofa Lautnera

**Dnes je moje poslední noc.
Ležím na zemi a koukám ven.
Nevím co si mám přát,
snad nějaký sen, co tohle urychlí jen.
A někdy se nacytám,
že přemýšlím stejně jako tvůj syn,
když umíral na kříži
a řekl „pane proč jsi mě opustil“
Ty, které jsem miloval láskou čistou
zemřeli v plamenech
A tu lásku nazvali ďáblovým plánem
a cejch nechali na nás všech...
Bolí mě krutá smrt vaše, víc než moje
ta, která zítra čeká mě
a kouř s plameny moje tělo skryje,
jsem odsouzen za to, že jsem prý ze satanova plémě.
Věř mi, můj pane, já už necítím bolest,
nevím, jestli si to takhle chtěl...
Najednou se něco ve mě a ve vzduchu zlomilo,
možná právě v tu chvíli jsem zešlel....**

**Ale né já nezešlel...
teď sleduju tu na stěně svůj stín
směju se vám lidem,
možná dokonce i soucivným...
Vypadněte, já pro vás jsem ďábel
snad čekáte, že budu prosit o spásu?!
Umírali pomalu pro vaše rozhodnutí
za to, že nosili ve svém srdci krásu.
Dnes je má poslední noc
a zítra se oni zase o své moci přesvědčí.
Nelituji své smrti,
můj Pane zítra to rychle ukončí...**

Zdenek Hejlik, 4.0 ročník

Anketa v glosování

„Když se řekne politička, politik, politika...“

„Když se řekne politik nebo politika, udělá se mi špatně a protočím se mi oči. Mluví o české politice. O politice, která nestojí za nic, jenom peníze. Kde jsou ty časy, kdy patřít do ní byla čest a nikoho ani nenapadlo chřít za to peníze. Dnes se handrkují o pár stovek z platu. O stovky, které by mohly pomoci školám, rodinám, přírodě nebo snížit zadlužení státu. To naši politici, to ti bossové by měli chodit bosí, aby pocítili aspoň trošku bláta, ve kterém se spousta lidí topí.“

Tereza Valchová, 2. ročník

„Vybaví se mi obtlouštější dáma, staršího věku, s pěřovým boa kolem krku. Ve velice vyzývavých šatech a sítkovaných rukavičkách. Silné černé linky pod očima. Napudrovaný nosík a rty jak květ růže. Nad horním rtem znamínko krásy. Vlasy zdravé, jak mladoučká liška a vlnitou, jak beránek má vlnu. Tato dáma stojí opřená o zábradlí, osvětlená jen světlem pouliční lampy. Také na ni dopadá rudé světlo z červených lucerniček, zavěšených pod vchodem do domu za ní. Mezi lucernami je cedule s nápisem: „U skotačící Lulu“. Politika je jako tato dáma.“

Miroslav Pergl, 2. ročník

„Každému z nás se při vyslovení těchto slov vybaví alespoň jedna známá tvář nějakého politika. O to víc bychom se měli zamyslet nad tím, jaký je pravý význam těchto slov. Kdo to vlastně je politik? Je to reprezentativní, vzdělaný člověk, který se zabývá problémy společnosti? Nebo je to snad člověk, který se často vyskytuje na stránkách bulvárních novin jako hlavní postava nějakého skandálu? S ohledem na dnešní politiky bych se přikláněla spíše k druhé variantě, ale určitě by to tak být nemělo.“

„Peckovka“, 2. ročník

„Za První republiky bylo zaměstnání politik, smím-li politiku označit za zaměstnání, velmi prestižní záležitostí. Politiků si lidé vážili, ctíli je a valná většina by si nikdy nedovolila hodit na politiku křivý pohled. Politiky z dob komunistické nadvlády bych nikdy za politiky neoznačila, a vůbec bych se protentokrát zdržela komentářů. Ráda bych se vrátila k porovnání politiků z První republiky a dnes. Jak jsem již naznačila v úvodu, politik byl osobností velmi váženou oproti dnešku. Dnešní člověk by politiky, kterých si váží, spočítal na prstech jedné ruky. Když jsem se svého tatínka zeptala, jestli by chtěl být politikem, odpověděl větou, která hovoří za vše: „Za čas a nervy by mi to nestálo!“

Barbora Martínková, 2. ročník

„Politici rozhodují o zákonech, velmi vzácně se shodnou. Moc se o to nezajímám. Jen jedno téma jsem probíral s rodiči a zajímal se o to. A to jestli je pro Českou republiku lepší ČSSD nebo ODS? Pochopil jsem to tak, že pokud bude vládnout ČSSD, bude to pro republiku horší nežli vláda ODS. ČSSD sice slibuje bezplatné lékařství, školství, větší sociální dávky, ale tím se bude prohlubovat díra dluhů, kterou máme. ČSSD tím tzv. přispíváním tuto „díru“ prohlubuje. Kdežto ODS navrhuje placení u lékařů, ve školství a tím „díru“ zmenšuje. Většinou se ve vládě ČSSD a ODS střídají, ČSSD „díru“ rozšíří, ODS ji zaceluje, v podstatě však zůstává stejná. A nad některými výroky Jiřího Paroubka a Davida Ratha kroutím hlavou i já, patnáctiletý kluk, který tomu houby rozumí.“

Tobiáš Slaviček, 1. ročník

Ilustrace „Peckovka“

O češtině

„Ahoj Martine. Kólni, prosím tě, Zdeně, at' čekne ty účty. Teď mám brífink, tak potom ti zamejluju.“

Rozuměli jste? Já ano, ale jen díky znalosti angličtiny. Je to tedy celkem směšné, že v základě česky myšlenou větu nemáte šanci přeložit bez základů anglického jazyka. Používání takhle zkromolených slovíček přejatých z cizího jazyka se stalo automatické a člověku pohybujícím se v dnešní době možná pohodlnější než v paměti lovená česká slova. O to strašnější se stává celá věc, uvážíme-li, že mluvíme o mladých lidech, kteří od základu mění češtinu.

Jsou tu dva úhly pohledu na vývoj češtiny. První říká, že čeština se přirozeně vyvíjí a že přebírání cizích slov je přirozené a očekávatelné, ostatně stejně jako u jiných jazyků. Vždyť i za doby německé nadvlády do sebe čeština vsákla germanismus a chlubila se s ním o sto šest. Dokonce nám tu zůstaly výrazy jako šnuptychl, ausge-rechnet, zheftnout nebo an cvaj.

Druhý pohled se klade tvrdě na odpor tomu prvnímu. Čeština přestává být česká a je naší ostudou, že si ji nedokážeme udržet! Ano, němčina měla velký vliv, dokonce takový, že se za češtinu nakonec muselo bojovat. Dnes ale nikdo nebezpečí necítí a my s klidem používáme anglická slova a náš jazyk už vůbec nezní jako náš. Není to ani česky ani anglicky. Čeština se v tom naprosto utápí. Navíc už nemáme ani slovní zásobu, a tak jako stádo ovcí poslušně opakujeme to, co nám přinese internet nebo cokoli jiného. Češtinu komolíme, kde se dá, a zapomínáme, jak vypadá.

Nechci, aby to vypadalo, že ženu lidi do mluvení podobnému encyklopediím a archivům. Myslím si, že by stačilo, kdyby se čistě postavili za to, co je naše a mluvili tak, jak jim pusa narostla. Český.

Alžběta Fišerová, 2. ročník

Ilustrace Anna Kaminská

Ilustrace Anna Kaminská

Věrní odkazu Karla a Josefa Čapkových

Krátký rozhovor s členem Společnosti bratří Čapků JUDr. Milanem Kyškou

Jak byste charakterizoval Společnost bratří Čapků, jaká je její historie, organizace, cíle a hlavní současná činnost?

Společnost bratří Čapků je organizace vzniklá v roce 1946, která ani v nejtěžší době neustoupila od masarykovských principů obsažených v díle obou bratrů. V době nesvobody sdružovala přesvědčené stoupence těchto zásad, byla početným centrem rezistence.

Poslání vyjadřují stanovy: sdružovat a získávat přátele a ctitele tvorby bratří Čapků, šířit, rozmnožovat a prohlubovat znalost jejich díla a života, morálně i jinak podporovat studium života a díla obou bratrů, udržovat živou jejich památku a uplatňovat jejich odkaz. Vedle centrální organizace jsou samostatné skupiny v Trutnově, Úpici a Malých Svatoňovicích. SBC má i členy zahraniční (v listopadu 2009 má 699 členů). Vydává: čtvrtletně ZPRÁVY (94), v nichž podává členům aktuální informace; v závěr roku také ZPRAVODAJ (47), který přináší obsáhlejší stati čapkovských autorů; podle potřeby i tématické tisky DOCUMENTA (XLV). Pořádá: přednášky a pořady s odpovídající náplní. Na jaře jsou to zpravidla dva pořady v Památníku národního písemnictví, kde se každoročně koná také členská schůze — té se účastní i mimopražští členové, na podzim jsou to dva pořady v Městské knihovně v Praze, zájezdy do míst spojených s rodinou Čapků — SBC nezapomíná ani na rodiče a sestru Helenu, spolupracuje s příbuznými organizacemi a útvary.

V čem spatřujete možnost oboustranně zajímavé spolupráce mezi SBC a Gymnáziem bratří Čapků v Praze IO?

SBC bude: pravidelně poskytovat Gymnáziu svoje tiskoviny, zveřejňovat informace o Gymnáziu ve Zprávách, plnit vyžádanou poradenskou činnost v oblasti čapkovské, zvát k účasti na svých akcích, uveřejnit ve Zprávách vhodné texty s čapkovskou tematikou, poskytnout některé scénáře svých pořadů. Gymnáziu bude: soustavně informovat o činnosti SBC, zařadí do osnov podrobnější informace o životě a díle bratrů Čapků. Další formy spolupráce se budou řešit operativně v trvalém styku.

Pár slov o sobě.

Pár slov?! Třiadvacátý ročník, trojnásobný maturant, vyučený frézař, JUDr., který se nikdy k právům nedostal. Vedle práce ve výboru SBC je stále skaut, člen Matice České, vede kolektiv televizních seniorů; býval velmi aktivním ochotníkem. Amen.

SPOLEČNOST

BRATŘÍ ČAPKŮ

Ilustrace: Anna Kaminská

Prorok

Všichni ti lhali, ale já ti dnes přišel říct pravdu.
Nešlap po růžích, oni za to nemůžou.
Klidně střílejte do terčů a rozbořte tu hradbu.
Jakékoliv činy co ti pomůžou...
Dneska uvědom si kde stojíš
podle toho kolik máš, si můžeš brát.
Jsme štvanci, tohle těžko změníš.
a tak odcházíme se tmou si hrát...
Podle toho kolik máš, máš právo si brát
bouhžel i city a lásku od lidí
Ale mé srdce zachraňuje rezavý drát,
když tenhle svět nenávidím!
Denně vidím tisíce lidí
a stejně můj temný svět, je víc, než jejich krev
protože až na dno jejich srdcí vidím,
tak je na jejich ubohé cestě stát nech...
Denně chci všem smutným lidem říct
„neplačte pro ostatní, když už vás líbat nechtějí“
Když si přiznáš pravdu, budeš kámo hodně mít!
vyhod' z života ty co znásilňujou naděje!!!!
Nechci city, toho komu jde o hmotu,
kdo v něze vidí slabost,
toho, kdo by pobodal moji nahotu
a odešel s tím, že neměl dost!
A tak procít' tu radost s ubohýma se rozloučit,
vznešeně vracet rány, tím, že nepřišedeš znovu
Svůj vlastní příběh začínat a dokončit,
tím já navždy dostal svou duši z okovů...

Zdenek Hejlik, 4.0 ročník

Pořádila a zaznamenala Kristina Akramiová

Druhý ročník Čtenářského maratonu

Již podruhé se konal 16. prosince 2009 Čtenářský maraton, pořádaný Gymnáziem bratří Čapků; znovu se těšil pozornosti nejenom studentů, ale i přátel školy. Tentokrát přišli i ke slovu i devátáci z blízkého okolí a také oni se zapojili do čtení knih Karla i Josefa Čapkových. Opět přišel i populární herec a velký znalec díla bratří Čapků Jiří Brož. Oživil Čapkovy povídky, zejména tu o oloupeném plukovníkovi.

Mezi studenty přišla o své tvorbě vyprávěla spisovatelka Marie Formáčková.

Je nyní po dvou za sebou jdoucích literárních akcích o čem přemýšlet, zvláště, jak ještě více oživit odkaz obou umělců, nejenom ve výuce, ale i v mimoškolní činnosti.

Kdo nelenil, doplnil si maratonské poznání i o návštěvu vskutku reprezentativní výstavy Josefa Čapka v Jízdárně Pražského hradu. A pilnější šli po viditelnějších stopách obou Čapků.

Ale nejdůležitější zůstává, čtème znovu a znovu Čapka.

Zdeněk Hrabica

GYMNÁZIUM bratří Čapků

Trhanovské nám. 8, 102 00 Praha 10

Vám nabízí
čtyřleté gymnaziální studium
s humanitním zaměřením
orientovaným
literárně a výtvarně

specializací výuky v oblasti literární
je rozvíjení schopnosti tvůrčího
psaní, práce s textem a médií,
mediální komunikace a scénářistická
tvorba pro účely propagace, televizi
a rozhlas

výuka v oblasti výtvarné zahrnuje vedle
tradičních výtvarných oborů jako malba,
kresba či grafika též mediální tvorbu
a design včetně netradičních forem
s možností uplatnění ve výstavnictví
či marketingu (např. enviromentální
instalace, computer art)

Další informace získáte:

telefonicky:

tel.: 271 751 063

tel./fax: 271 751 062

e-mail: gymbc@seznam.cz

na adrese:

Gymnázium bratří Čapků

Trhanovské nám. 8

102 00 Praha 10

www.gymnaziumbc.cz

© GBC a PČS SOU s.r.o. nositel medaile J.A. Komenského založeno dne 1. září 1991